

Auberge du Pêcheur in Latem. Hier wil je zijn op de eerste echt warme lentedag. Het water lonkt, de voorjaarsbloeiërs kleuren het lentefrisse gras en aan de overkant van het water zoekt een koppel konijnen zich een weg door een weiland. Het Leielandschap dat al zoveel kunstenaars betoverde, toont zich van zijn meest idyllische kant. Rani De Coninck zucht. Van *contentement*. 'Hoe de natuur uitnodigt om weer naar buiten te komen, ik vind dat toch zo schoon.'

Een energieboost op het juiste moment. Ben je klaar om grappen te verkopen in een nieuw seizoen van 'Zot van Vlaanderen'?

'Ja. Het is plezant. Door zot te doen kan ik een kant van mij laten zien die doorgaans iets minder aan bod komt. Dat is leuk, die afwisseling. Want grappen en grollen, ook dat is Rani.'

De grappen moeten wel raak zijn. Geeft dat extra druk?

'Nee, hoor. Ik reageer vanuit mijn buik. *What you see is what you get* bij mij. Als het erop is, is het erop. En anders knippen ze het er wel uit. De druk ligt vooral in het feit dat ik tussen de grappen door de quiz in de gaten moet houden en het tempo strak. We doen twee opnamen per dag. Na zo'n dag mag je me bij elkaar vegen, want het vergt veel concentratie.'

Neem je alleen een job aan als die Rani-proof is?

'Als ik mezelf kan zijn. Ik zeg geen teksten waarvan ik weet: *als mijn moeder dit ziet, lacht ze zich een breuk*. Op dat vlak ben ik een open boek. Als ik er niet achter sta, kan ik het moeilijk over mijn lippen krijgen. Ik zou bijvoorbeeld ook nooit een product kunnen verkopen waar ik niet in geloof. Mensen zouden aan mijn gezicht zien dat ik eigenlijk wil zeggen: niet kopen, alstublieft!' (*lacht*)

En voor tv-programma's geldt dat ook?

'Ja. Ik moet kunnen geloven wat ik zeg en trouw blijven aan mijzelf.'

Is het niet het lot van elke tv-persoonlijkheid om af en toe water in de wijn te doen?

'Natuurlijk. Het ene programma doe ik liever dan het andere. Maar doordat ik ben wie ik ben, zal ik er altijd een draai aan geven tot het bij me past. En ik leg

de lat hoog. Toen ik omroepster was, hoorde ik soms: *moeilijk hoor, in een hokje zitten en de Humo voorlezen*, terwijl ik dacht: hoe kan ik de zoveelste aflevering van *Mooi en meedogenloos* weer anders vertellen dan gisteren, eergisteren en de dag daarvoor? En dan schreef ik een tekst. En nog één. Tot ik iets had wat 'helemaal Rani' was.'

Je bent begonnen als directieassistente in een kledinggroothandel.

'Ja!' (*schatert*)

Als je nooit had meegedaan aan Miss Belgian Beauty was je dat misschien nog?

'Nee, dat denk ik niet. Die job was eigenlijk niets voor mij. Ik had die maar tijdelijk aangenomen, want ik wilde in het buitenland gaan werken. Ik ben vertaler-tolk Engels-Frans-Duits. Ik voelde me gefrustreerd omdat ik die talen volgens mijn diploma wel sprak, maar naar mijn gevoel nog niet echt beheerste en pakweg niet kon uitleggen hoe je tomaatensoep met balletjes maakt. Ik wilde mijn talen ter plekke dus verder gaan bekwamen. Maar door Miss Belgian Beauty ben ik nooit weggeraakt. Hoewel ook heel die verkiezing eigenlijk niets voor mij was.'

Niets voor mij. Dat zeggen wel meer missen. Waarom had je je dan ingeschreven?

'Omdat ik de reis naar Tenerife wilde winnen. Echt waar. Ik was afgestudeerd en zou op reis gaan met mijn ouders. Om een of andere reden ging die reis niet door. Mijn moeder had via een vriendin over Miss Belgian Beauty gehoord. *Schrijf je in*, zei ze. Bij mijn oudere zussen had ze dat ook al geprobeerd met Miss België. Aanvankelijk wou ik niet. Tot ik hoorde dat je een reis kon winnen. En ik was ook wel nieuwsgierig. Die misswedstrijden, is dat nu een omgekochte boel of niet?'

Het feit dat er 'beauty' in de naam stond, wil dat zeggen dat jij jezelf mooi vond?

'Nee. Andere mensen zeiden dat wel, maar ik was nogal onzeker op die leeftijd. Ik was een *bleutje* dat nog nooit op hoge hakken had gelopen. Ik behoorde tot het groepje dat ik de kanslozen had genoemd, waar journalisten en fotografen amper interesse in hadden. Wij amuseerden ons. En ik dacht: volgende week zit ik weer op mijn werk en gaat het leven verder.'

Maar intussen mocht je wel in badpak paraderen.

'Ja. En dat haatte ik! De week voor de finale werden we afgezonderd. Toen heb ik een paar keer naar huis gebeld om te zeggen dat ik er de brui aan wilde geven. Omdat ik me niet thuis voelde in die wereld, maar vooral om de belachelijke jurk waarmee ik de finale moest lopen. Een gedrocht met pofmouwen en tule.'

Zelf gekozen?

'Nee! De verdeling van de jurken gebeurde met een loterij. Ik kwam als laatste aan de beurt. Toen ik de jurk zag, dacht ik: *zo stap ik dat podium niet op*. Maar mijn mama spelde me de les. *Je bent zo ver geraakt, nu ga je niet afhaken*. Toen heb ik mijn schaamte overwonnen en heb ik die jurk geshowd alsof het de mooiste ooit was. En na de finale heb ik het misbaksel ritueel en met veel plezier in stukken geknipt.' (*lacht*)

Allemaal goed en wel, maar het publiek heeft je meteen wel in de armen gesloten.

'Ja, en dat was fantastisch. Ik was amper verkozen of ik mocht al, na een screen-test, *De droomfabriek* mee presenteren. Ik waande me Alice in Wonderland. Ik had geen camera-ervaring, had geen dictielessen gevolgd. Ik werd meteen in het diepe gegooid. Pas achteraf besepte ik: daar kijkt wel een miljoen mensen naar.'

Twintig jaar later presenteer je nog steeds kijkcijferkanonnen.

'Ik mag opnieuw doen wat ik graag doe, ja. Want ik heb ook een moeilijke periode doorgemaakt. Dat ik gewoon thuis zat en mezelf én het vak in vraag begon te stellen. Presenteren, wat is dat voor een nutteloze job? Dat is gekeerd door de brieven en warme reacties die ik kreeg van kijkers. *We missen jou op het scherm*. Daar was ik zo van aangedaan, dat ik dacht: *oké, je redt geen levens, maar je kunt het leven misschien wel een beetje aangenamer maken voor sommige mensen*. Voor hen wou ik het weer doen. Maar dan moet je natuurlijk de kans nog krijgen. Op een bepaald moment kwam er niets meer. Ze gingen ervan uit: *Rani, die zit daar in de Vlaamse Ardennen met haar kindjes en haar man, tv interesseert haar niet meer*. Terwijl ik er altijd van uitging: ze kennen mij toch, ze weten dat ik vrij ben? En net toen ik had besloten om al mijn video's in dozen te stoppen en een nieuw leven te beginnen,

Ze eet

- **Chaflo & Co in Destelbergen:** lekkere bistrokeuken, fijne wijntjes, vriendelijke en vlotte bediening en groot terras.
- **Il Mondo di Miccoli in De Pinte:** héérlijke en eerlijke Italiaanse keukens, hartelijke en discrete bediening in een gezellig kader.
- **'t Hof van Cleve:** jammer genoeg niet voor iedere maand, maar altijd een unieke zintuiglijke belevenis. Iets wat je ooit eens gedaan moet hebben!
- **Het Pannenkoekenhuisje in Zeveneken:** lijkt zò uit een sprookjesboek weggelopen, heeft de lékkerste pannenkoeken, verse chocolademelk en aanverwanten en een prachtige tuin.

Ze shopt

- **Bleu, c'est gris in Gent:** een fijne boetiek met mooie merken, waar ik met behulp van de bijzonder vriendelijke en stijlvolle Didi en haar assistentes altijd wel iets naar mijn zin vind. Terecht een van mijn kledingsponsors dus.
- **Favoriete ontwerper:** Giorgio Armani. Ik voel me bijzonder vereerd dat deze stijlvolle man mij al meer dan tien jaar kleedt voor speciale gelegenheden.
- **Favoriete kinderwinkel in Gent:** Hilde & Co. Een heerlijk boetiekje waar ik al jaren met evenveel plezier als schrik binnenstap. Als ik de kleurrijke, stoere en/of schattige kinderkleertjes zie, ben ik verkocht.
- **Zara:** betaalbare, trendy mode; voor mama's en hun modebewuste tienerdochters en -zonen

Ze kijkt

De beste hobbykok van Vlaanderen: mensen met een passie, zowel juryleden Peter Goossens en Sergio Herman als de kandidaten, zijn voor mij onweerstaanbaar en bijzonder aanstekelijk.

kreeg ik een telefoontje van Rob Van Oudenhoven. Wil jij mee *De thuisploeg* presenteren? En sindsdien is het niet meer gestopt.'

Phara De Aguirre moet haar

Canvasprogramma even in de koelkast steken. Het gebeurt wel vaker dat vrouwen die niet meer piepjong zijn het deksel op de neus krijgen. Ben jij daar bang voor?

'Ik ben geschrokken van het nieuws over Phara, maar dat staat los van haar leeftijd, volgens mij. Op kwaliteit staat geen leeftijd, punt: Ik weet er natuurlijk het fijne niet van, maar zoals ik het in de pers las, moet het keihard zijn. En zelf besef ik dat je nooit op je lauweren kunt rusten. Ik ben nu graag gezien, maar misschien zijn ze mij morgen beu. Daarom geniet ik van alle kansen die ik krijg. En kijk ik nooit op een programma neer. En blijf ik hopen dat ze naast nieuw talent ook altijd ervaring naar waarde zullen schatten.'

Jij wordt geprofileerd als familiegezicht. Bevalt dat etiket je?

'Ja. Ik ben zelf een mama. Ik vind het fijn als televisie een familiegebeuren wordt. Ik kijk zelf graag met mijn kinderen naar tv. En ik vind het tof als mijn kinderen over vrienden zeggen: *mama, ze kijken naar Mijn restaurant of Zot van Vlaanderen*.'

Zijn ze dan trots?

'Dat is dubbel. Ik denk wel dat ze fier zijn, maar als iemand zegt: *ik heb je moeder gezien*, zeggen zij toch vooral: *so what, ik zie haar elke dag*. Ze geven aan leeftijdsgenoten vooral mee: *dat is gewoon mijn mama, hoor*. Ik ben geen vedette en ik gedraag mij ook niet zo. Maar er zijn vooroordelen. Mensen die aannemen dat wij in een villa met zwembad en camera's wonen, zoals de Pfaffs. Of dat wij voor alle concerten tickets krijgen. *Je mama is toch BV, die kan daar toch aan geraken?* Ik zeg dan tegen mijn kinderen: probeer die mensen te begrijpen. Tv heeft veel impact. En het is vooral tof dat ze kijken.'

Is het moeilijk met pubers in huis?

'Neen. Ik heb zelf amper een puberteit gehad en ik stel vast dat mijn kinderen ook niet rebelleren. Ze hebben nu natuurlijk hun broertje (*Leon, 16 maanden, het zoontje van Rani en haar nieuwe partner Laurens Verbeke*). Het moment

dat dat kleintje in de buurt komt, vallen de maskers af en komt het kind in de puber naar boven. Maar ze beginnen natuurlijk wel hun eigen weg te gaan en dat is voor de mama toch wel wennen. En hopen dat het gaat zoals jij verwacht. We hebben geprobeerd om ze waarden mee te geven, maar het blijft afwachten of ze het doen zoals jij het in je hoofd had. Gelukkig kan ik het samen doen met mijn vriend Laurens en hun papa (haar ex-man Gust De Coster). De kinderen zijn voor ons allebei altijd op de eerste plaats gekomen. En we zitten op dezelfde lijn. Geen gedoe van: *het mag niet van mama, dus vragen we het aan papa*. We vormen één front.'

Zijn jullie streng?

'Eerder streng, ja. Ik vergelijk mijn twee tieners graag met jonge veulens; ze moeten kunnen draven, maar binnen een zekere omheining, anders lopen ze zich te pletter. Als ik zie wat sommige jongeren al mogen, ik zou me daar niet goed bij voelen. Maar vrijheid moet niet verward worden met zelfstandigheid, wat ik juist wel belangrijk vind. Mijn kinderen zijn zelfstandig. Ze nemen de bus, ook als ik ze kan afhalen. Ik ben fier op hen en blij te kunnen denken: de basis is er, als er ooit iets met mij gebeurt, kunnen ze hun plan trekken.'

Je bent daarmee bezig?

'Ik besef heel goed dat het leven broos is. De dood van mijn zus, toen ik zestien was, doet me anders in het leven staan. Zij had een kindje van een jaar en was acht maanden zwanger. Zij heeft haar dochtertje niet kunnen klaarstomen voor de buitenwereld. Het geeft me gemoedsrust dat ik dat wel kan. Al begint het met Leon natuurlijk weer van vooraf aan.'

Je was 23 toen je je eerste kind kreeg.

Bewust?

'Oh ja. Ik ben voor het eerst tante geworden op mijn twaalfde. Ik was veel bezig met de kinderen van mijn broer en zussen. Op mijn achttiende was ik doodsbang

dat het mij nooit zou overkomen. Het gevolg van een sessie pendelen met mijn zus. De pendel bleef roerloos hangen. Ik was toen nog heel jong, maar heb keihard geweend en ben altijd blijven vrezen dat die voorspelling uit zou komen. En toen ik vooraan in de twintig was, was ik vastbesloten. Ik had een goede relatie. Ik moest en zou moeder worden. Ook al was ik net begonnen met *De droomfabriek* en verklaarden mijn collega's me gek.'

En op je 38ste kwam Leon. Het cliché wil dat je het bewuster beleeft als je op latere leeftijd een kind krijgt.

'Ja, maar bij mij dus niet, want het was bij de eerste twee al zo bewust. Ik was ook altijd doordrongen van het idee dat ik niets wilde missen en tijd moest maken voor mijn kinderen. Dus blokkeerde ik dagen in mijn agenda. De koning mocht bellen, ik was thuis met mijn kind. Onthaasten *avant la lettre*. Met Leon doe ik dat ook.'

Had je na Dora besloten dat je gezin compleet was?

'Ja en neen. Ik dacht: twee is mooi als je veel werkt. Maar ergens vanbinnen bleef het kiempje smeulen. Dus toen Laurens na amper twee dagen vroeg of ik nog kinderen wilde, heb ik zonder nadenken ja gezegd. En het is echt heel fijn. Leon is een guitig kereltje, dat door iedereen ontzettend graag gezien wordt. Hij is zeer happy en *à l'aise*. Natuurlijk, als je zo wordt overstelpt met liefde.'

Wil je er nog meer?

'Dat weet ik niet. Als we die drie samen bezig zien, denken we: *het is mooi zo*, maar 'nooit', dat zeg ik niet snel in het leven.'

Waar geniet jij van?

'Kleine dingen. Koffie drinken in de eerste lentezon, zoals vandaag. Spelen met Leon zonder te denken aan de dingen die ik nog moet doen. Ik heb geleerd om, af en toe, te midden van de drukte de tijd stop te zetten.'

Dat is een kunst.

Ik durf niet te zeggen dat ik tekenen van ouderdom nooit zal laten verzachten

'Neen, een noodzaak. Want wat maakt, zonder die kleine dingen, het leven de moeite waard? Je moet af en toe bij jezelf kunnen zijn. Weet je wanneer ik dat ook heel sterk heb? Als ik schilder. Schilderen zit in de familie. Mijn mama schildert en mijn zus, bij wie ik zelfs avondles heb gevolgd. Ik heb nu te weinig tijd, maar als ik een landschap zie zoals vandaag, dan gaan mijn vingers jeuken. Een schilderij kan je meeslepen uit de werkelijkheid. Ooit wil ik een huis met een atelier, zodat ik vaker zulke ervaringen kan beleven.'

Je mama schilderde niet alleen, ze was ook kapster. Heb je je gevoel voor esthetiek van haar meegekregen?

'Zonder twijfel. Ze was een hele mooie vrouw en is dat op haar 73ste nog. Als ik foto's zie van vroeger, denk ik: *waw, net een filmster*. Ze droeg nooit veel make-up, maar een vleugje lippenstift voor ze naar de winkel ging, en je dacht: *waw*. Ik vond het trouwens zalig om haar gezelschap te houden als ze zich klaarmaakte om weg te gaan. Ze heeft ons dat gevoel voor schoonheid en trots ook meegegeven. Je lichaam is de heilige tempel, waarvoor je zorg moet dragen. We kregen elke avond een lik uit de blauwe doos van Nivea. Een gewoonte die ik bij mijn eigen kinderen prompt heb overgenomen.'

Met Leon ook weer?

'Ja. Al is het bij hem voorlopig nog Mustela.' (*lacht*)

Als ik foto's zie van jou door de jaren heen, vind ik dat je alleen maar mooier bent geworden.

'Is dat zo? Allé, bedankt. Ik weet niet of het waar is. Hoewel. Als ik foto's zie van Miss Belgian Beauty, denk ik: hoe heb ik toen in godsnaam kunnen winnen? Ik had toen nog babyvet, dat na mijn zwangerschappen vanzelf is verdwenen. Gelukkig, want ik ben geen mens om te diëten. Nu hoef ik ook amper op mijn lijn te letten om slank te blijven.'

Zal je het erg vinden als ouder worden echt sporen gaat nalaten?

'Persoonlijk heb ik daar niet de minste moeite mee, zeker niet als ik zie hoe mooi mijn beide ouders ouder worden, maar ik zit in een job waar uiterlijk nu eenmaal een grote rol speelt en er letterlijk op je ingezoomd wordt. Ik durf dus niet te zeggen dat ik tekenen van ouderdom nooit zal laten verzachten. Als iets mij zou hinderen om mijn werk nog naar behoren te doen, zou ik het misschien overwegen. Maar nooit zou ik in die mate aan mezelf laten sleutelen dat ik mezelf niet meer herken. De ware kunst is om respectvol mee te evolueren met je leeftijd en niet krampachtig vast te willen houden aan wat er niet meer is. Mijn mama is nog altijd een prachtige vrouw.

Ze draagt haar grijze haren op een fantastische manier.'

Dat kan pas vanaf een zekere leeftijd.

'Dat is waar. Ik ben nu op een leeftijd dat je nog niet wil uitpakken met grijs. Maar ik hoop dat ik haar voorbeeld kan volgen. Want ik vind het mooier dan het blond dat ze ervoor had. Karaktervol. Dat is iets wat ik zou willen erven, samen met haar levenslust, zodat ik, als het licht uitgaat, kan denken...'

Ik heb er alles uitgehaald?

'Niet alles. Maar veel. Zoveel mogelijk.'

Met dank aan Auberge du Pêcheur, Pontstraat 41, Sint-Martens-Latem.
www.auberge-du-pecheur.be

Ik heb nu te weinig tijd om te schilderen, maar als ik een landschap zie zoals vandaag, dan gaan mijn vingers jeuken